

РЕШЕНИЕ

№ 321

гр. Пловдив, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Таня Яв. Букова

при участието на секретаря Елена В. Ангелова
като разгледа докладваното от Таня Яв. Букова Гражданско дело № 20235300103066 по описа за 2023 година

Ищецът Ж. Д. П. с ЕГН *****, от гр. П.****, твърди, че на ***** г. е образувано д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 във връзка с чл. 342, ал. 1 НК, наблюдавано по преписка № 221 по описа на Окръжна прокуратура – Пловдив за 2014 г., срещу неизвестен извършител, по което е разпитан като свидетел на 26.06.2014 г. и на 13.06.2016 г., като с постановление от 22.04.2019 г. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК за това, че на ***** г., в гр. П., при управление на МПС - лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП; чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП; чл. 20, ал. 2 ЗДвП и чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като е причинил по непредпазливост с. на Б.Г.К., настъпила на **** г., както и му е наложена мярка за неотклонение „подписка“. На 02.08.2019 г. Окръжна прокуратура - Пловдив внесла срещу него в Окръжен съд – Пловдив обвинителен акт, по който е образувано нохд № 1487/2019 г., по което в публично заседание на 24.09.2019 г. взетата мярка за неотклонение „подписка“ е отменена и е постановена Присъда № 87/24.09.2019 г., с която е признат за виновен в това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение, а именно - чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1 вр. чл. 342. ал. 1 от НК вр. чл. 373, ал. 2 вр. чл. 58А, ал. 1 от НК, и е осъден на лишаване от свобода една година и четири месеца, изпълнението на което наказание е отложено, признат е за невиновен и оправдан за това да е нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП, както и е лишен от правото да управлява моторно превозно средство за срок от една година и четири месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

Срещу така постановената присъда на 04.10.2019 г. е подадена въззивна жалба от частните обвинители Р.К. и В.К., по която е образувано в.н.о.х.д. № 550 по описа на Апелативен съд – Пловдив, I наказателен състав за 2019 г., по което е проведено едно публично съдебно заседание на 28.11.2019 г., след което на 16.12.2019 г. е постановено Решение № 229, с което присъдата е отменена и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав, при което е образувано нохд № 2357/2019 г. В периода 11.02.2020 г. - 07.02.2022 г. по последното са проведени петнадесет съдебни заседания и на 07.02.2022 г. е произнесена Присъда № 260003, с която ищецът е признат за виновен в това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № *****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на ***** г., за което на основание чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1 вр. чл. 342, ал. 1 от НК вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъден на шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което наказание е отложено за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила, признат е за невиновен и е оправдан за това да е нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП и чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, както и е лишен от правото да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

По подадена от ищеца срещу така постановената присъда въззивна жалба № 262080/22.02.2022 г. е образувано в.н.о.х.д. № 20225000600234 по описа на Апелативен съд - Пловдив, 3-ти наказателен състав за 2022 г., по което след едно открито публично заседание на 28.06.2022 г. е постановена Присъда № 9/27.06.2022 г., с която на основание чл. 334, т. 2 вр. чл. 336, ал. 1, т. 3 НПК е отменена Присъда № 260003/07.02.2022 г. по нохд № 2357/2019 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив в наказателно-осъдителната ѝ част и в частта за разносните иищецът е признат за невиновен и оправдан по обвинението по чл. 343, ал. 1, б. „в“, пр. 1 вр. чл. 342, ал. 1 от НК.

По подадени касационни жалби от частните обвинители Р.К., В.К., В.К. и В.К. срещу Присъда № 9/27.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 234/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив е образувано к.н.о.х.д. № 781 по описа на ВКС на РБ, 1-во наказателно отделение за 2022 г., по което след проведено на 25.11.2022 г. публично съдебно заседание е постановено окончателно Решение № 38/27.01.2023 г., с което Присъда № 9/27.06.2022 г. по в.н.о.х.д. № 20225000600234/2022 г. по описа на Апелативен съд - гр. Пловдив е оставена в сила.

В резултат на незаконното наказателно преследване правната сфера на ищеца е сериозно увредена. Той е изживял сериозни душевни страдания, изразяващи се в непрекъснато безпокойство и тревожност, безсънни нощи, завлядяващо чувство на страх и безпомощност. Чувствал се потиснат, напрегнат, сприхав и подложен на голям стрес. Всички тези притеснения във връзка с изхода на делото и злепоставянето му пред обществото, уронване на името му пред близки и познати, които продължили цели десет години, се отразили негативно върху здравето му. Бил емоционално и психически смазан. За повдигнатото му обвинение в престъпление от общ характер по чл. 343, ал. 1, б. „в“ вр. чл. 342, ал. 1 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода от две до шест години, като му е наложена мярка за неотклонение „подписка“ за периода от 22.04.2019 г. до 24.09.2019 г. и по този начин е ограничено правото му на свободно придвижване. Наложена му мярка за неотклонение засегнала ежедневието му, като ограничила възможността му за пътуване както във връзка със служебни ангажименти, така и във връзка със семейни почивки и събирания. Тъй като се

чувствал зле, се самоизолирал и ограничил социалните си контакти. Отдалечил се от всичките си роднини, приятели и познати. Загубил интерес към излизания, общуване и запознанства. Страхувал се да започне нова връзка с партньор, защото не знаел какъв ще бъде изходът от наказателното производство и дали, ако се обвърже по-сериозно, отношенията няма да приключат, ако бъде осъден на наказание лишаване от свобода. Трудно, но все пак успял да срещне с. си през този тежък за него период. Заедно създали семейство, от което се родили двете им деца. Мъчително било да гледа как семейството му се измъчва заради наказателния процес, воден срещу него. Любимите му хора живеели в страх и под напрежение, че може да бъде осъден на наказание лишаване от свобода и да бъде настанен в пенитенциарно заведение за изтърпяването му. То щяло да го отдалечи от обичните му деца и съпруга, както и да се отрази отрицателно и в материален аспект, доколкото финансовите нужди с две деца не са в никак малък размер. За така причинените му неимуществени вреди ищецът моли съда да осъди ответника – Прокуратурата на Република България, да му заплати обезщетение в размер на 30 000 лева ведно със законната лихва от 27.01.2023 г. до окончателното му изплащане. Претендира присъждане на разноски.

Иск с правно основание чл. 2, ал. 1, ал. 1, т. 3 Закон за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Ответникът Прокуратура на Република България, със седалище и адрес - гр. С., бул. „Витоша“ № 2, представляван от изпълняващ функциите на Гл.пр. Б.С., а по делото - от Р.К., пр. при Окръжна прокуратура – Пловдив, моли съда да отхвърли предявените иски, тъй като : Прокуратурата на Република България не следва да носи отговорност поради множеството противоречиви становища дадени от експертите в хода на наказателното производство; Прокуратурата на Република България няма нищо общо и с изнесена в интернет сайтове информация; налице е основание по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ за освобождаване на ответника от отговорност; събраните по делото доказателства не установяват безспорно и категорично действително претърпени вреди като пряк и непосредствен резултат от обвинението; несъстоятелно е твърдението на ищеца, че в резултат на воденото срещу него наказателно производство се е страхувал да започне нова връзка, тъй като именно в този период той е създал семейство и има две деца; неотнормено към спора е твърдението за евентуални страдания на други лица; не са налице незаконни действия на органите на Прокуратурата при образуване на наказателното производство и провеждане на разследването; размерът на претендираното обезщетение е силно завишен и не отговаря на твърденията от ищеца и понесени вреди, на икономическия стандарт в страната и на съдебната практика по аналогични случаи; в действителност спрямо ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“, но не е налагана мярка за процесуална принуда, което да е довело до ограничаване на правата му за свободно придвижване; освен това най-леката мярка за неотклонение „подписка“ е била взета спрямо ищеца само за 5 месеца; спрямо ищеца е било повдигнато обвинение за непредпазливо престъпление; не са налице и твърденията в исковата молба за продължителност на наказателното преследване, интензитет на мерките за

процесуална принуда и продължителността на извършените с участие на ищеца процесуално-следствени действия, а продължителността на наказателното производство в съдебната фаза не може да бъде основание за ангажиране на имуществената отговорност на Прокуратурата на Република България.

Съдът като обсъди твърденията и доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира следното :

Едно от основните начала на Конституцията на Република България е това регламентирано в чл. 7, според което държавата отговаря за вредите, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица, като по-детайлна уредба на отговорността на държавата се съдържа в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

В настоящия случай се претендира присъждане на обезщетение за вреди от неоснователно повдигнато обвинение, което право произтича от чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, като за възникването му трябва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки : повдигане на обвинение в извършване на престъпление и оправдаване на лицето, съответно прекратяване на образуваното наказателно производство поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано; вреда; причинно-следствена връзка между незаконно повдигнатото обвинение от правозащитните органи и вредоносния резултат, като отговорността на държавата е безвиновна.

В унисон с твърденията в исковата молба видно от приложените за послужване по делото пр. пр. № 221 по описа на Окръжна прокуратура – Пловдив за 2014 г., н.о.х.д. № 1487 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2019 г., преобразувано и съдържащото се в него д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. :

на ***** г. въз основа на съобщение за извършено престъпление е направен оглед на местопроизшествие, като със съставяне на протокола за оглед съгласно чл. 212, ал. 2 НПК е образувано досъдебно производство № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. срещу неизвестен извършител за това, че на ***** г., около 06.40 ч., в гр. П., не бул. „О.“, при управление на моторно превозно средство е нарушил правилата за движение и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Б.Г.К. - престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 във връзка с чл. 342, ал. 1 НК, в хода на което – на ***** г., пострадалият е починал;

с постановление от 10.01.2014 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив поради настъпилата в хода на досъдебното производство с. на пострадалия д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е

прието за наблюдение от Окръжна прокуратура – Пловдив по пр. пр. № 221/2014 г. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК;

на 26.06.2014 г. ищецът е разпитан като свидетел по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г.;

на 04.07.2014 г. материалите по разследването са предявени на Р.К. и В.К. в качеството им на пострадали като наследници на починалия при пътния инцидент Б.Г.К., които са предявили искане за назначаване на повторна комплексна експертиза, което с постановление от 09.07.2013 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив е уважено;

с постановление от 10.11.2014 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 3 НПК – поради невъзможност единствен свидетел очевидец – Г.Р., да бъде разпитан;

с постановление от 16.04.2015 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е възобновено поради отпадане на основанието за спирането му – установени са настоящият адрес и телефон на св. Р.;

с постановление от 22.07.2015 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив са уважени исканията на процесуалните представители на пострадалите след предявяване на материалите по разследването и е разпоредено на водещия разследването по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. да допусне допълнителна комплексна експертиза;

с постановление от 04.01.2016 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 НПК – поради липса на престъпление, като това постановление е отменено от Окръжен съд – Пловдив с определение постановено на 25.01.2016 г. по ч.н.д. № 108/2016 г. и делото е върнато на Окръжна прокуратура – Пловдив за извършване на указани от съда процесуално-следствени действия;

с постановление от 25.05.2016 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 3 НПК – поради необходимост свидетелят очевидец Ж. П. да бъде разпитан повторно и невъзможност това да бъде сторено;

с постановление от 08.06.2016 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е възобновено поради отпадане на

основанието за спирането му – установяване на актуален адрес и телефон на св. П.;

на 13.06.2016 г. е извършен повторен разпит на ищеца като свидетел по воденото срещу неизвестен извършител д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г.;

с постановление от 22.01.2019 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е спряно на основание чл. 244, ал. 1, т. 3 НПК – поради необходимост от разпит като свидетел на Х.Д., работил заедно с пострадалия Б.К. и невъзможност това да бъде сторено поради неяснота относно местонахождението му;

с постановление от 08.06.2016 г. на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив наказателното производство по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. е възобновено поради отпадане на основанието за спирането му – установяване на свидетеля Д.;

на 22.04.2019 г. ищецът е привлечен като обвиняем по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. за това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № *****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно : чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „Всеки участник в движението по пътищата : с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП – „Водачът на пътно превозно средство е длъжен : да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.“; чл. 20, ал. 2 ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл. 21, ал. 1 ЗДвП – „При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: за пътно превозно средство от категория „В“ в населено място 50 км/ч“, като се е движел със скорост 63 км/ч и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на **** г. – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК, като спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“;

на 02.08.2019 г. в Окръжен съд – Пловдив е внесен изготвен от прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив обвинителен акт по пр. пр. № 221/2014 г., д.п. № 255

по описа на IV-то РУ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. по обвинение срещу Ж. Д. П. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК за това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно : чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „Всеки участник в движението по пътищата : с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП – „Водачът на пътно превозно средство е длъжен : да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.“; чл. 20, ал. 2 ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл. 21, ал. 1 ЗДвП – „При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: за пътно превозно средство от категория „В“ в населено място 50 км/ч“, като се е движел със скорост 63 км/ч и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на ***** г., по който е образувано н.о.х.д. № 1487 по описа на Окръжен съд – Пловдив, Наказателно отделение за 2019 г., насрочено с разпореждане от 27.08.2019 г. за разглеждане в открито съдебно заседание на 24.09.2019 г.;

в проведеното на 24.09.2019 г. открито съдебно заседание по н.о.х.д. № 1487 по описа на Окръжен съд – Пловдив, Наказателно отделение за 2019 г. : третите лица В.В.К., В.Г.К., Р. Д.а К. и В. Б. К., съответно м., б., с. и д. на починалия при пътния инцидент Б.Г.К., са конституирани като частни обвинители в наказателния процес, но молбите им за допускане за съвместно разглеждане в наказателния процес на предявените от тях граждански иски срещу подсъдимия Ж. П. са оставени без уважение с оглед на постановеното по искане на последния и неговия пълномощник адв. Т. Д. разглеждане на делото по реда на Глава 27 НПК - Съкратено съдебно следствие в производството пред

първата инстанция, поради заявеното от П. признание на всички описани в обвинителния акт обстоятелства; ищецът, също така се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение; отменена е взетата спрямо него мярка за неотклонение „подписка“ и е постановена Присъда № 87/24.09.2019 г., с която е признат за виновен в това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно : чл. 20, ал. 2 ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са

длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл. 21, ал. 1 ЗДвП – „При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: за пътно превозно средство от категория „Б“ в населено място 50 км/ч“, като се е движел със скорост 63 км/ч и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на **** г. – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, предложение 1 във връзка с чл. 342, ал. 1 НК във връзка с чл. 373, ал. 2 НК, поради което е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода, изпълнението на което наказание е отложено за срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила, лишен е от правото да управлява моторно превозно средство за срок от една година и четири месеца, считано от влизането на присъдата в сила и е признат за невиновен и оправдан в това да е нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „Всеки участник в движението по пътищата : с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“ и чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП – „Водачът на пътно превозно средство е длъжен : да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.“;

срещу постановената присъда по н.о.х.д. № 1487 по описа на Окръжен съд – Пловдив, Наказателно отделение за 2019 г. на 04.10.2019 г. е подадена въззивна жалба от адв. С. П. – пълномощник на частните обвинители Р.К. и В.К., по която е образувано в.н.о.х.д. № 550 по описа на Апелативен съд – Пловдив за 2019 г., по което на 28.11.2019 г. е проведено едно открито съдебно заседание, след което е постановено решение № 229/16.12.2019 г., с което Присъда № 87/24.09.2019 г. постановена по н.о.х.д. № 1487 по описа на Окръжен съд – Пловдив, Наказателно отделение за 2019 г. е отменена и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжен съд – Пловдив поради допуснато съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на страните;

след връщане на делото на Окръжен съд – Пловдив на 18.12.2019 г., то е продължило да се разглежда под № 2357/19 г., по което са насрочени 14 открити открити съдебни заседания, в девет от които не е даден ход на делото :

- на 11.02.2020 г., в което пострадалите В. Б. К., Р. Д.а К., В.В.К. и В.Г.К. са конституирани като частни обвинители в наказателния процес против подсъдимия Ж. П., но предявените от тях граждански иски не са приети за разглеждане в

наказателния процес и делото е отложено за разпит на свидетели и вещи лица;

- на 13.03.2020 г., в което ход на делото не е даден поради неявяване на адв. Т. Д. – защитник на подсъдимия, който е заявил, че държи на неговото процесуално представителство;

- на 27.04.2020 г., пренасрочено поради обявеното в страната, считано от 13.03.2020 г. извънредно положение;

- на 18.06.2020 г., в което ход на делото не е даден поради неявяване на съдебен заседател;

- на 04.08.2020 г., в което не е даден ход на делото поради неявяване на вещи лица и искане на процесуалния представител на Окръжна прокуратура Пловдив за разпит на всички вещи лица в едно съдебно заседание с оглед наличието на противоречия между заключенията, с което частните обвинители и защитникът на подсъдимия са се съгласили;

- на 12.10.2020 г., в което не е извършен разпит на вещите лица поради неявяване на някои от тях, прочетени са показанията на двама свидетели и делото е отложено за събиране на доказателства;

- на 23.11.2020 г., в което не е даден ход на делото поради заболявания на три от вещите лица и искане на представителя на Окръжна прокуратура – Пловдив за едновременен разпит на всички вещи лица;

- на 20.01.2021 г., пренасрочено за 22.01.2021 г., в което са прочетени показанията на двама свидетели и делото е отложено за разпит на вещите лица;

- на 17.02.2021 г., в което са разпитани вещите лица и са приети заключенията им, разпитани са четирима свидетели, подсъдимият е дал обяснения и делото е отложено за събиране на допуснатата в това съдебно заседание арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза поради противоречия, съдържащи се в заключенията по приетите по делото експертизи;

- на 19.04.2021 г., в което за нуждите на допуснатата по делото арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза е събрано писмено доказателство и делото е отложено поради неизготвяне на заключение по тази експертиза и поради отвод на едно от вещите лица;

- на 20.05.2021 г., в което ход на делото не е даден поради отсъствие на едно от вещите лица по допуснатата арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза и неизготвяне на заключение по същата;

- на 24.06.2021 г., в което ход на делото не е даден поради неизготвяне на заключение по допуснатата арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза;

- на 13.09.2021 г., в което ход на делото не е даден поради неизготвяне на заключение по допуснатата арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза;

- 10.11.2021 г., в което ход на делото не е даден поради неизготвяне на заключение по допуснатата арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза, причина за което са отводи на вещи лица;

- на 17.01.2022 г., в което ход на делото не е даден поради депозиране на заключение по допуснатата арбитражна петорна комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза в деня на заседанието;

- на 07.02.2022 г., в което е прието заключението по петорната комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза, съдебното следствие е обявено за приключило, даден е ход на съдебните прения и последна дума на подсъдимия, като е постановена и Присъда № 26003/07.02.2022 г., с която той е признат за виновен в това, че на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № *****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно : чл. 21, ал. 1 ЗДвП – „При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: за пътно превозно средство от категория „Б“ в населено място 50 км/ч“, като се е движел със скорост 63 км/ч и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на ***** г. – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“, предложение 1 във връзка с чл. 342, ал. 1 НК, поради което е осъден на шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което наказание е отложено за срок от три години, считано от влизането на присъдата в сила, лишен е от правото да управлява моторно превозно средство за срок три месеца, считано от влизането на присъдата в сила и е признат за невиновен и оправдан в това да е нарушил чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „Всеки участник в движението по пътищата : с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“ и чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП – „Водачът на пътно превозно средство е длъжен : да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.“; чл. 20, ал. 2 ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“;

на 21.02.2022 г. и на 22.02.2022 г. са депозирани въззивни жалби съответно от

подсъдимия и от неговия защитник срещу Присъда № 26003/07.02.2022 г. по нохд № 2357/2019 г. на Окръжен съд – Пловдив, по които е образувано внохд № 234 по описа на Апелативен съд – Пловдив за 2022 г., разгледано в открито съдебно заседание на 28.06.2022 г., в което процесуалният представител на Апелативна прокуратура – Пловдив в хода на съдебните прения е заявил, че жалбата срещу присъдата на Окръжен съд – Пловдив е неоснователна, а присъдата – правилна и законосъобразна, поради което е поискал от въззивната инстанция да я потвърди; в това съдебно заседание е обявена Присъда № 9, с която на основание чл. 334, т. 2 във връзка с чл. 336, ал. 1, т. 3 НПК Присъда № 26003/07.02.2022 г. по нохд № 2357/2019 г. на Окръжен съд – Пловдив е отменена в наказателно-осъдителната ѝ част и в частта ѝ за разноските и вместо това подсъдимият Ж. П. е признат за невинен в това на ***** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, да е нарушил правилото за движение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като в населено място се е движел със скорост 63 км/ч при разрешена скорост до 50 км/ч, с което по непредпазливост да е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на **** г. и е оправдан по обвинението по чл. 343, ал. 1, б. „в“, предложение 1 във връзка с чл. 342, ал. 1 НК;

по подадени касационни жалби от адв. С. П. – пълномощник на частните обвинители Р.К. и В.К., и от адв. Й.Д. – пълномощник на частните обвинители В. К. и В.К., е образувано к.н.д. № 781 по описа на ВКС на РБ за 2022 г., по което е преведено открито съдебно заседание на 25.11.2022 г., в което е даден ход на делото по същество, при което процесуалният представител на Прокуратурата е изразил становище за неоснователност на касационните жалби, като на 27.01.2023 г. е обявено окончателно Решение № 38, с което Присъда № 9/27.06.2022 г. постановена по внохд № 20225000600234/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив е оставена в сила.

Въз основа на установената до тук фактическа обстановка могат да се направят следните фактически и правни изводи :

На 22.04.2019 г. на ищеца е повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК, което е тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 Наказателен кодекс, тъй като за него е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, като съобразно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ това е релевантният момент при извършване на преценка за основателността на предявения иск, а не датата на образуване на наказателното производство.

С влязло в сила на 27.01.2023 г. решение постановено от ВКС на РБ по к.н.д. № 781/2022 г. е потвърдена Присъда № 9/27.06.2022 г. на Апелативен съд – Пловдив по в.н.о.х.д. № 234/2022 г., с която ищецът е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК.

Предвид гореизложеното съдът приема, че са налице първите два елемента от

фактическия състав на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ – повдигане на обвинение на ищеца в извършване на престъпление от общ характер и оправдаването му по повдигнатото му обвинение, като без значение за отговорността на Прокуратурата на Република България са обстоятелствата по чий почин е образувано к.н.д. № 781/2022 г. ВКС на РБ, че в хода на производството по него процесуалният представител на Прокуратурата не е поддържал обвинението, наличието на противоречия между изводите на вещите лица по приетите в хода на наказателното производство експертизи и продължителността на съдебната фаза на наказателния процес, тъй като относими към отговорността на държавата са само фактът на повдигане на обвинение в извършване на престъпление от общ характер и фактът на оправдаването на лицето по повдигнатото му обвинение – всички те не биха се осъществили без повдигането на неоснователно обвинение. Ето защо следва да се пристъпи към изясняване и на останалите две предпоставки – вредите и причинно-следствената връзка между незаконно повдигнатото обвинение и описания в исковата молба вредоносен резултат.

Според трайната съдебна практика /Решение № 457 от 25.06.2010 г. по гр. д. № 1506/2009 г. на ВКС, ГО; решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. д. № 273/2009 г. на ВКС, III-то ГО; Решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на ВКС, IV-то ГО; Решение № 165 от 16.06.2015 г. по гр. д. № 288/2015 г. на ВКС, III-то ГО/ нормално е наказателното преследване да се е отразило негативно на психиката и на личния живот на ищеца, с оглед на което може да се претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди от незаконно наказателно преследване, без същите да бъдат описвани подробно в исковата молба. Доколкото, обаче, в настоящия случай уврежданията, за които се търси репарация, са конкретизирани в исковата молба, то съобразно чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяването на същите и връзката им с наказателния процес.

В тази насока бяха разпитани свидетели, според показанията на които :

св. С.Г.Е. – приятел на ищеца, познаващ го от 2006 г. – 2007 г.: „Конкретно за случая разбрах известно време след това, към края на 2013 г. Не бяхме се чували. В смисъл такъв поддържахме връзка доста често – в седмицата поне един-два пъти и съответно известно време не се бяхме чували. Позвъних му. Питам го за празниците какви са му плановете, какво ще правим и ми каза, че тази година няма да празнуваме, трябва да се видим, за да поговорим и съответно ми съобщи за инцидента, за това, което се е случило. Беше се дистанцирал, по-рядко поддържахме контакт. Говоря за края на 2013 г., в смисъл, преди самото дело, по време на делото, просто се беше дистанцирал. Не повече от един-два пъти в месеца да сме се чували, като в началото, преди да съобщи за случая, казваше, че се е фокусирал върху работата, беше т. пр. в „Г.“, сега „Й.“. Работеше с корпоративни клиенти и му беше много важно да си прави

таргетите, да си изпълнява задълженията, които му поставят, задачите. Да, това беше причината, впоследствие сподели. В смисъл такъв за дистанцирането, в случая той се затвори доста, това изтъкна, че работата е причината, преди да ми каже какво реално се е случило. В края на 2013 г., декември някъде в началото, ми съобщи какво се е случило. Делото се прекрати през 2014 г., оневинен, като той продължи да си работи, продължи да се развива, даже след време се премести в С.. Създаде връзка със сегашната му с.. През 2016 г. се премести в С., малко преди това създаде връзка. Те се познават от ученическите години, след което се премести в С.. Там се прехвърли към „М.“. Продължи да работи, да се развива кариерно и след това продължи и в „Ч.“. Възобнови се делото през 2019 г. Виждахме се често, когато идваше за делата. Всеки път като идваше, искаше да се виждаме, да сподели какво се случва. Той по принцип е много контактен, израснал е в П., б. му е на центъра, винаги му е било приятно да се разхождаме по центъра, а тогава се виждахме все двамата, и даже често се случваше да ходим някъде извън града да хапнем, да пием по едно кафе и той да се връща към С., като се беше появила и една статия в един пловдивски сайт, по-популярен, като там даже освен снимката, си спомням, че го бяха цитирали с пълното му име. Даже започнаха да ми звънят познати, които само са го срещали, да питат какво се случва, какво е станало. Те даже не знаеха, в смисъл по-широкият кръг хора, които познаваше, той се притесняваше да сподели, съответно, за да не си изкарат никакви грешни изводи. И пак казвам, той доста се дистанцира от хората, много се затвори, повлия му психически. За делата основно идваше в П.. Мисля, че така по спомен, в месеца поне един път идваше. Идваше за период от три-четири месеца. Аз съм ходил и на гости при тях в жилището им, а и когато е имал път насам, винаги сме се чували. Крайното решение на съда беше, че е невинен. След това решение не мисля, че отново е бил старият Ж., пак казвам, пак се повтарям, затвори се доста, стесни кръга с хора, с които си контактува, даже дори той преди много обичаше да шофира и когато сме ходили някъде да пътуваме, винаги той е изявявал желание, но в даден момент започна, когато идваше насам, с. му С. започна да шофира. Ходили сме по морета, питаше дали някой друг иска да шофира или да ходим с друга кола, на друг от компанията. Даже от 2014 г. насам бяха тези неща, за които говоря. Както казах той залагаше доста на кариера и на кариерно развитие. След „М.“ отиде в „Ч.***“ на доста отговорна длъжност. Там поработи две или три години, в С.. Това беше през 2017 г. – 2018 г. може би, след което му се отдаде възможност да започне в „С.***“ – у., който предлага ай ти развитие, развитие за ай ти кадри, които работят, „СофтУни“ работи директно с големи работодатели като „Кока-кола“, „Кауфланд“ и прочие, набират им кадри, като притеснението му беше основно, тъй като той кандидатстваше за търговски директор, тъй като и самото естество на фирмата, в смисъл такъв, че те са го проучили, но най-вече притесненията му бяха дали няма да му изскочи примерно конкретната статия или други публикации в интернет, където го бяха, пак казвам, цитирали с пълно име, със

снимки, съответно дали няма да му повлияе на работата, на възможностите за развитие. с. му беше причината да се премести в С..“

св. С. Б. П.а – с. на ищеца от 01.07.2017 г. : „2019 г. беше годината, когато разбрах, че съпругът ми е обвиняем по дело. Бях си въкъщи тогава с първото ни дете. Той се прибра въкъщи и всъщност, когато влезе, по цялото му изражение разбрах, че нещо се е случило и се притесних. Помолих го да седне, да сподели и всъщност разговаряйки, разбрах за това, което му се е случило. До тогава всичко беше така спокойно и хубаво - с дете, бяхме си купили ново жилище, но в един момент всичко много се обърка и започнаха едни притеснения на ежедневна база, защото се налагаше често да пътува до П. за регулярните дела, притесняваше се за работата, притесняваше се за семейството, и всъщност едно такова събитие няма как да не му повлияе емоционално на човек, който преди това беше доста по-енергичен и жизнерадостен и нещата се промениха рязко. И така всъщност и до днес, защото не са се променили много нещата, въпреки това, че е невинен, си остава травмата и все още семейството си носим общо белезите от случилото се. Имахме притеснения по отношение на жилището, защото си го купихме на кредит. Такава сума трудно се събира в днешно време. Жилището ни, на 26.10.2018 г. беше срещата с човека, спомням си, защото беше тогава Д.ден, и след това веднага сме задвижили процедурата с кредита, така че точна дата не мога да посоча, било е в рамките на месец реално, защото нещата се случиха много бързо. В хода на делото се оказа, че всъщност застрахователната компания е фалирала и е възможно, беше възможно едни пари да ги покрием ние, които нямахме. Имам предвид застрахователят по Договор за застраховка „Гражданска отговорност“. Честно казано не си спомням наименованието на застрахователната компания. Съпругът ми, признавам, че си е спестявал в детайли нещата, информацията към мен. Аз бях с дете, кърмеща, беше много важно да бъда спокойна емоционално, доколкото е възможно, така че нещата много в детайли по делото не ги знам, точно заради емоционалното състояние. Помагах му с това, че съм там и може да разчита като човек до него. Дори тогава го помолих да отиде на психолог. След като се възобнови това наказателно производство, всъщност тогава стартира процеса с психолога. Аз по никакъв начин не съм оказвала влияние към конкретен човек. Той си го нае. Като близък човек, колкото бях информирана и в детайли, просто вярвах, че това би ми помогнало. Аз като близък човек, колкото бях информирана в детайли, толкова е имало и някои неща, които е искал да каже на някой страничен човек. Започнаха много притеснения покрай работата. Постоянно следим в календарите датите за делата, тъй като той по принцип е доста отговорен и работата му беше доста ключова. Тогава беше в „Ч.*.*“. Всъщност той преди това от П. се премести в „А*“, след това в „Ч*.*“. Постоянно по принцип търси нови възможности за развитие и кандидатства за нови работни места, но с притеснението, че може под някаква форма това дело да му изиграе лоша съдба, защото се притесняваше много, включително и за мен, защото аз

бях в майчинство, за моите колеги, въобще за приятелите, които разбраха голяма част от публикация в интернет. Ограничихме контакти, спряхме да пътуваме. В голяма част от случаите шофирам аз, точно поради това, че той се притеснява. Пътувахме и в страната и в чужбина. Той си е от П.. Дойде заради мен в С.. Учила съм в П., имаме тук доста приятели и познати. Често пътувахме, събирахме се. Ние се познаваме с моят съпруг от септември месец 2015.“

При съпоставяне на свидетелските показания се констатира несъответствие помежду им по отношение на обстоятелство относно началния момент, от който ищецът се познава с настоящата си с. – така според свидетеля Е. те се познават от ученическите години, а според св. П.а запознанството им датира от месец септември 2015 г. Тъй като тя му е с., поради което нормално е да е заинтересована в негова полза, то съдът не кредитира показанията ѝ в тази част, още повече, че според заявеното при разпита ѝ тя потвърди, че е учила в гр. П., което изявление допълва казаното от св. Е. за времето на другарството им. А предвид съобщеното от св. П.а, че е сключила граждански брак с ищеца на 01.07.2017 г. и че към датата на повдигане на обвинението е било родено първото им дете, а също и признанието на ищеца, че към датата на приключване на наказателното производство е било родено и второто им дете, решаващият състав намира за недоказано наведеното в исковата молба твърдение, че поради незаконното наказателно преследване ищецът се е страхувал да започне нова връзка с партньор, защото не знаел какъв ще е изходът от делото – той е сключил граждански брак и е станал баща в период, предшестващ датата на привличането му като обвиняем и повдигане на обвинението, а в хода на наказателното производство в съдебната му фаза е станал баща за втори път.

Според показанията на св. Е. притесненията на ищеца започнали още през 2013 г. Доколкото, обаче наказателното производство до 21.04.2019 г. е водено срещу неизвестен извършител и както вече се посочи по-горе в настоящото изложение релевантен за отговорността на държавата съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ е фактът на повдигане на обвинение, съдът приема, че ако ищецът е имал някакви притеснения за времето от датата на образуване на наказателното производство – ***** г., до 21.04.2019 г. – денят, предшестващ този, в който е привлечен като обвиняем и му е повдигнато обвинение, то те се дължат на други причини и не са във връзка с воденото по д.п. № 255/2103 г. наказателно производство.

В диспут с твърдението в исковата молба, че ищецът се отдалечил от всичките си приятели са показанията на св. Е., според които, всеки път, когато ищецът идвал в гр. П. да се явява по делото, искал да се виждат, за да сподели какво се случва.

Не косеспондират на събраните по делото доказателства показанията на свидетеля Е., че „делото“ е прекратено през 2014 г. и ищецът е оневинен – установи се вече от съдържащите се материали по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“

за 2013 г., че производство по него е прекратено поради липса на престъпление с постановление на прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив от 04.01.2016 г., което е отменено.

Не се подкрепят от събраните по делото доказателства твърденията на ищеца за негативно отражение върху здравето му на притесненията му във връзка с изхода от делото, zlepоставянето му пред обществото и уронване на името му.

Дори и в унисон с показанията на свидетелите да се приеме, че във връзка с воденото срещу ищеца наказателно производство е публикувана статия в пловдивски сайт, то доколкото по делото липсват данни това да е сторено по почин на длъжностни лица в органите на досъдебното производство и/или на Прокуратурата, то съдът приема, че тази публикация е израз само и единствено на прокламираната в чл. 40, ал. 1 Конституция на Република България /КРБ/ свобода на печата и на другите средства за масова информация, както и резултат от упражняване на едно от основните права на гражданите на Република България регламентирано в чл. 41 от КРБ на търсене, получаване и разпространяване на информация, а от тук и че Прокуратурата на Република България не следва да отговаря за евентуално медийно отразяване на водения срещу ищеца наказателен процес.

Тъй като по делото не са събрани доказателства относно обстоятелствата в периода 22.04.2019 г. – 24.09.2019 г., през който на ищеца е била наложена мярка за неотклонение „подписка“, дали е работил и какви трудови функции е изпълнявал, то съдът намира за недоказано твърдението му, че наложената му мярка за неотклонение е ограничила възможността му за пътуване във връзка със служебни ангажименти.

В останалата им част показанията на разпитаните свидетели са абсолютно еднопосочни и безпротиворечиви и въз основа на тях, на анализа им и на приложените за послужване по делото прокурорска преписка, наказателно дело и съдържащо се в него досъдебно производство съдът приема за установено, че вследствие на незаконно повдигнатото му обвинение ищецът : е бил подложен на нервно напрежение, симптоми на което са избягването на контакти, чувство на тревожност, мислене какво ще стане, което е наложило и консултации с психолог, но не се е стигнало до увреждане на здравето му; причинени са му били неудобства в периода месец септември 2019 г. – месец юни 2022 г., по време на съдебната фаза на наказателния процес, тъй като почти ежесмесечно е пътувал до гр. П., за да присъства в насрочваните по съответните наказателни дела открити съдебни заседания, а също и с оглед на наложената му мярка за неотклонение „подписка“. Следователно накърнени са основни негови права като гражданин на Република България, а именно на неприкосновеност на личния живот съгласно чл. 32, ал. 1 Конституция на Република България /КРБ/, като са засегнати честта и достойнството му, а също и правото му на лична свобода според чл. 30, ал. 1 КРБ поради наложеното му ограничение да напуска местоживеенето си без

разрешение на съответния орган, в резултат на което в неимуществената му сфера са настъпили негативни последици, които, обаче, са обичайни в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ – причинени са му душевни терзания и неудобства; накърнено е името му; променен е обичайният му ритъм на живот. Следователно налице са всички предпоставки за ангажиране на отговорността на държавата да поправи тези вреди.

На обезщетение подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице съгласно чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ. В последния липсва уредба относно начина на определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, но в § 1 от Заключителните му разпоредби е предвидено, че за неуредените в него въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. Ето защо и тъй като в случая се касае за вреди от непозволено увреждане, то при определяне на размера на обезщетението следва да намери субсидиарно приложение разпоредбата на чл. 52 Закон за задълженията и договорите, съобразно която обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

Според даденото задължително разрешение в т. II от Постановление на Пленума на ВС № 4/23.12.1968 г. : „ ...Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД ... не е абстрактно ... То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. ... От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. ...“

В случаите, когато се определя обезщетение за претърпени неимуществени вреди по чл. 2 от ЗОДОВ следва да се имат предвид и указанията дадени с т. 11 от ТР № 3/22.04.2005 г., постановено по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, а също така и установените в трайната съдебна практика факти и обстоятелства от значение за определянето на обезщетението, каквито са : тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост, за които ищецът е оправдан; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; отражение на случилото се върху ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното

отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр. Пак според съдебната практика като ориентир за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди следва да служат и общата икономическа среда и стандартът на живот в страната към периода на увреждането; следва да се отчита и обстоятелството, че осъждането на държавата в лицето на процесуалния □ субституент за заплащане на обезщетение само по себе си също има ефект на репарация за ищеца, като размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване; обезщетението за неимуществени вреди от деликта по [чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ](#) се определя глобално за всички неимуществени вреди претърпени от ищеца в резултат на приключилото срещу него незаконосъобразно наказателно преследване /№ 16 от 02.02.2011 г. по гр. д. № 396/ 2010 г., III г. о.; решение № 3 от 13.02.2012 г. по гр. д. № 637/ 2011 г., III г. о.; решение № 55 от 11.03.2013 г. по гр. д. N 1107 /2012 г., IV г. о.; решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. д. № 85/ 2012 г., IV г. о.; решение № 476 от 27.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 3281/2015 г., IV г. о.; решение № 311 от 14.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 300/2017 г., IV г. о./

Констатира се вече по-горе в настоящото изложение, че : ищецът е обвинен в извършването на 1 тежко умишлено престъпление; наказателното производство по д. п. № 255 по описа Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - Пловдив за 2013 г. и впоследствие по н.о.х.д. № 2357 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2019 г., преобразувано от момента на привличането на ищеца като обвиняем е продължило от 22.04.2019 г. до 27.01.2023 г. или общо 3 години, 9 месеца и 4 дни, което не е дълъг период като се вземат предвид стеклите се в хода на съдебната му фаза обективни обстоятелства – множеството отводи на вещи лица по допуснатата петорна комплекса съдебно-медицинска и автотехническа експертиза и дългият период на изготвянето ѝ, в това число и поради заболявания на вещите лица, а също и обявеното в страната извънредно положение за времето от 13.03.2020 г. до 13.06.2020 г.; спрямо ищеца е взета най-леката мярка за неотклонение „подписка“ за кратък период от пет месеца и два дни; той не е публична личност, поради което и образуването срещу него наказателно производство не е предизвикало никакъв обществен отзвук, като то е станало известно само на ограничен кръг от хора – на семейството му и на няколко познати, следователно честта и достойнството му не са засегнати повече от обичайното; въпреки, че е бил подложен на нервно напрежение, не се е стигнало до увреждане на здравословното му състояние; случилото се е повлияло и върху социалното му функциониране, като той е ограничил до контактите си, но не се е отразило негативно на професионалното и на семейното му положение, като всички негативни последици от незаконосъобразно повдигнатото обвинение са преодоленни с приключване на наказателния процес, но лошият спомен от случилото се, във връзка с което е било образувано и наказателното производство, трудно би могъл да бъде

заличен.

С оглед на горното и вземайки предвид констатираните обстоятелства – обичайният интензитет, не дългата продължителност на страданията, липсата на влошаване на здравословното състояние на ищеца, настъпилите не големи промени в социалното му функциониране и обичайното засягане на честта и достойнството му, в съответствие с критерия за справедливост съдът намира, че дължимото обезщетение за репарирание на установените неимуществени вреди следва да е в размер на 15 000 лева, до който предявеният иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ следва да бъде уважен, като за разликата над тази сума до претендираните с исковата молба 30 000 лв. същият следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Доколкото в подадения от ответника отговор не е заявено правоизключващо възражение по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗОДОВ, то наведеното такова от процесуалния му представител в хода на устните състезания по делото като преклудирано не ще бъде обсъдено.

И тъй като се касае за вреди от непозволено увреждане, в който случай съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, приложим субсидиарно при уреждане на процесното правоотношение на основание § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ, длъжникът изпада в забава без покана, то върху обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди следва да бъде присъдена и законната лихва от деня на забавата, който съобразно разясненията направени в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС съвпада с датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 27.01.2023 г.

На основание чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати : на ищеца сумата от 10 лева разноски за заплатена по производството държавна такса съгласно чл. 2а, т. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс.

Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 3050 лв., тъй като същият съвпада с минималния дължим такъв при цена на иска от 30 000 лв. съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При това положение на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1 525 лв. разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно на уважения иск /3 050 лв. x 50%/.

По изложените мотиви съдът :

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България със седалище и адрес - гр. С., бул. „Витоша“ № 2, представлявана от изпълняващ функциите Гл.пр. Б.С., да заплати

на Ж. Д. П. с ЕГН *****, от гр. П.*****, сумата от 15 000 лв. като обезщетение за вреди по чл. 2, ал. 1, т. 3 Закон за отговорността на държавата и общините за вреди, произтекли от неоснователно повдигнато му обвинение по д.п. № 255 по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив за 2013 г. за това, че на **** г., в гр. П., при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Рено Лагуна“ с рег. № ****, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно : чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „Всеки участник в движението по пътищата : с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди“; чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП – „Водачът на пътно превозно средство е длъжен : да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.“; чл. 20, ал. 2 ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл. 21, ал. 1 ЗДвП – „При избиране на скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: за пътно превозно средство от категория „В“ в населено място 50 км/ч“, като се е движел със скорост 63 км/ч и по непредпазливост е причинил с. на Б.Г.К., настъпила на **** г. – **престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във връзка с чл. 342, ал. 1 НК**, в извършването на което престъпление е признат за невинен и оправдан частично с Присъда № 26003/07.02.2022 г. по н.о.х.д. № 2357 по описа на Окръжен съд – Пловдив за 2019 г., отменена в наказателно-осъдителната ѝ част и в частта ѝ за разноските с Присъда № 9/27.06.2022 г. постановена по в.н.о.х.д. № 20225000600234/2022 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив, последната потвърдена с Решение № 38/27.01.2023 г. по к.н.д. № 781 по описа на ВКС на РБ за 2022 г., влязла в сила на 27.01.2023 г., ведно със законната лихва от 27.01.2023 г. до окончателното ☐ изплащане, като над уважения до пълния предявен размер от 30 000 лв. - отхвърля предявения иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ като неоснователен;

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България със седалище и адрес - гр. С., бул. „Витоша“ № 2, представлявана от изпълняващ функциите Гл.пр. Б.С., да заплати на Ж. Д. П. с ЕГН *****, от гр. П.***** : сумата от 10 лв. /десет лева/ разноски за заплатена по производството държавна такса и сумата от 1 525 лв. /хиляда петстотин двадесет и пет лева/ разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно на уважения иск.

Решението може да бъде обжалвано пред Апелативен съд – Пловдив в

двуседмичен срок от връчването му на страната.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____